

Sygnatura akt VI U 721/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Aneta Symeryak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 roku

sprawy z odwołania P. G.

od decyzji z dnia 16 września 2016 roku znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie emerytury

I. oddala odwołanie.

II. zasądza od ubezpieczonego P. G. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 721/16 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.09.2016 roku, znak: ENMS/20/011024358, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił P. G. prawa do emerytury.

Ubezpieczony P. G. złożył odwołanie od tej decyzji. Wniósł o zmianę decyzji i przyznanie prawa do żądanego świadczenia oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Podał, iż posiada staż pracy w warunkach szczególnych wynoszący ponad 15 lat, a zatem przysługuje mu prawo do żądanego świadczenia.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania. Podniósł, że skarżący nie posiada 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony P. G. urodził się (...). Do końca 1998 r. wykazał łączny staż ubezpieczeniowy wynoszący 26 lat, 2 miesiące i 4 dni.

31.08.2016 roku wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 16.09.2016 roku ZUS odmówił mu prawa do tego świadczenia. Organ rentowy ustalił, że skarżący nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych. Pozwany podał, że nie mógł uznać skarżącemu do okresu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia: a) w Zakładach (...) w G. od 1.12.1971 roku do 25.10.1973 roku i od 17.10.1975 roku do 31.03.1987 roku, gdzie wykonywał pracę jako hydraulik, hydraulik – stażysta i monter aparatów hydraulicznych albowiem stanowiska takie nie występują w zarządzeniu numer 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7.07.1987 roku; b)

w (...) w G. od 8.09.1998 roku do 31.12.1998 roku gdzie pracował jako zbrojarz albowiem w świadectwie pracy nie podano pełnej podstawy prawnej tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku. ***/bezsporne/***

W okresie od 1.12.1971 roku do 25.10.1973 roku i od 17.10.1975 roku do 31.03.1987 roku P. G. był pracownikiem Zakładów (...) w G. Pracował w wydziale energetycznym (wcześniej: dział główny energetyka). Wykonywał następujące czynności: obsługa urządzeń sanitarnych zakładu, centralnego ogrzewania, zmiękczenie wody, klimatyzacji, obsługiwanie pompy i filtrów powietrza w klimatyzacji, konserwacja, czyszczenie, wymiana tych urządzeń, czyszczenie kanałów od krosien hydraulicznych do studzienek (spiralą lub szybą), wymiana pomp głębinowych, obsługa sieci przeciwpożarowej. Prowadził obsługę urządzeń klimatyzacyjnych, nagrzewczych, wodnych, centralnego ogrzewania. Montował aparaty hydrauliczne. Obsługiwał kotły w kuchni, podgrzewacze wody tzw. wymienniki. Jego praca polegała również na utrzymaniu w ruchu urządzeń hydraulicznych, klimatyzacyjnych, wentylacyjnych, uzdatniania wody, instalacji sanitarnej. Montował i demontował osprzęt biały i instalacje sanitarne. Czyścił studzienki kanalizacyjne. Dbał o odpowiednie utrzymanie wilgotności na halach produkcyjnych za pomocą nawilżaczy i klimatyzatorów. W okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w G. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie pracował w warunkach szczególnych.

W okresie od 23.04.1994 roku do 3.01.1998 roku oraz od 8.09.1998 roku do 31.08.2000 roku P. G. był pracownikiem (...) w G. W okresie od 23.04.1994 roku do 3.01.1998 roku pracował jako spawacz, za wyjątkiem okresu od 16.09.1996 roku do 24.10.1996 roku kiedy to zatrudniony był jako robotnik wykwalifikowany w Republice Federalnej Niemiec. Od 8.09.1998 roku do 31.12.1998 roku (3 miesiące i 23 dni) pracował w warunkach szczególnych jako zbrojarz, wykonując wyłącznie siatki zbrojeniowe z prętów.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego tom I: świadectwa pracy k. 138, 145-147

dokumenty w aktach osobowych ubezpieczonego P. G. k. 33, 35

zeznania świadka M. P. k. 37v-28

zeznania świadka M. M. k. 38

zeznania świadka K. F. k. 38

zeznania świadka J. D. k. 51

zeznania ubezpieczonego P. G. k. 37-37v

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznaczony jest treścią konkretnej decyzji organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ K.p.c. i art. 477¹⁴ K.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Sąd ubezpieczeń społecznych nie może wykroczyć poza przedmiot postępowania wyznaczony w pierwszym rzędzie przez przedmiot zaskarżonej decyzji, a następnie poza zakres odwołania od niej.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887; dalej jako ustawa) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W art. 32 ustawy określono zasady ustalania prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Zgodnie z tym artykułem, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Warunki wymagane do uzyskania prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymienione są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej jako rozporządzenie). Rodzaje prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie może uprawniać do emerytury wcześniejszej, wymienione są w wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia.

Emerytura wcześniejsza przysługuje na zasadach określonych w § 3 i 4 rozporządzenia, jeżeli kobieta udowodni co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a mężczyzna 25 lat tych okresów, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej w ramach stosunku pracy, przy czym wymagane jest osiągnięcie wieku emerytalnego wynoszącego 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze uwzględnia się jedynie te okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z treści przytoczonych przepisów wynika zatem, że pracą w szczególnych warunkach jest praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 roku, III UK 92/11).

Obniżanie wieku emerytalnego niektórym grupom zawodowym uzasadnia się narażeniem tych osób na szybsze niż przeciętne zrealizowanie się emerytalnego ryzyka z powodu występowania w ich zawodach czynników negatywnych (najczęściej szkodliwych dla zdrowia lub obniżających sprawności psychofizyczne), które doprowadzają do wcześniejszej, niż powszechnie, utraty sił do wykonywania dotychczasowej pracy.

Postępowanie przed organem rentowym sprowadza się do analizy dokumentacji zgromadzonej w aktach, jednakże ograniczenia dowodowe nie dotyczą postępowania sądowego. W postępowaniu sądowym dopuszczalne jest ustalenie charakteru pracy i jej okresów także w oparciu o inne dowody (zob. uchwała SN z 21.09.1984 r., sygn. akt III UZP 48/84 niepublikowany). W uchwale z dnia 10.03.1984 r. w sprawie III UZP 6/84 Sąd Najwyższy stwierdził, że okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi, niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (por. wyrok SN z 4.08.1999 r., II UKN 619/98, OSNP 2000/11/439). Dlatego też obowiązkiem Sądu było dopuszczenie wszelkich dostępnych dowodów i weryfikacja ich w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 K.p.c.).

Na okoliczność pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych w spornym okresie, sąd dopuścił dowód z dokumentów w aktach organu rentowego, dokumentów w aktach niniejszej sprawy, a także dowód z zeznań świadków: J. D., M. P., M. M., K. F. oraz dowód z zeznań ubezpieczonego. Dokumenty zawarte w aktach

osobowych ubezpieczonego pochodzące z okresu jego zatrudnienia, wskazują że skarżący zatrudniony był w (...) na stanowiskach hydraulika, montera urządzeń hydraulicznych czy montera instalacji wodno – kanalizacyjnych. Świadkowie zeznających w sprawie wskazywali na szereg różnych czynności jakie wykonywał ubezpieczony w godzinach pracy: utrzymanie w ruchu urządzeń hydraulicznych, klimatyzacyjnych, instalacji sanitarnych, grzewczych, a także konieczność utrzymania w dobrym stanie pomieszczeń sanitarnych. Skarżący naprawiał wszystkie instalacje doprowadzające zarówno wodę jak i powietrze do maszyn znajdujących się na terenie zakładu. Udrażniał i usuwał awarie sanitarne. Pracował w warsztacie, na halach produkcyjnych, w pomieszczeniach sanitarnych. Pomagał palaczom w pracach przy kotłach (pilnował zaworów, uszczeltek, manometrów). Montował, demontował instalacje sanitarne, osprzęt biały (umywalki, bidety, toalety, rury centralnego ogrzewania i wodne, wymiana tryskaczy przeciwpożarowych). Wymieniał baterie w toaletach, uszczelniał grzejniki. Wykonywał wszelkie prace poza pracami ślusarskimi. W razie awarii rur usuwał kawałki rur i następnie je spawał. Prace wykonywał w różnych działach: na dziale przygotowawczym przecierał zawory pastą, wymieniał grzybki; na krosnach wymieniał węże, zawory. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadkowie ci są osobami obcymi dla ubezpieczonego. Nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważałyby ich wiarygodność. Świadkowie nie mają żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość. Świadkowie pracowali ze skarżącym w tym samym zakładzie pracy, a zatem posiadają wiedzę w przedmiocie charakteru jego zatrudnienia i wykonywanych przez niego czynności w spornym okresie zatrudnienia. Zeznaniom ubezpieczonego sąd również dał wiarę albowiem korespondowały one z zeznaniami świadków i zgromadzonymi w sprawie dokumentami.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że ubezpieczony w spornym okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w G. wykonywał różne czynności związane z montażem i konserwacją urządzeń: sanitarnych, hydraulicznych, klimatyzacyjnych, grzewczych; czynności związane z montażem i konserwacją rur kanalizacyjnych, ruraru ciepłowniczego. Gównie zajmował się pracami hydraulicznymi, aczkolwiek z uwagi na posiadane uprawnienia wykonywał czynności spawalnicze (spawanie rur), a także zajmował się pracami związanymi z montowaniem osprzętu białego w pomieszczeniach sanitarnych. Nie pracował na maszynach będących w ruchu. Pracował w różnych pomieszczeniach: halach produkcyjnych, warsztacie, kotłowni. Stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie pracował w warunkach szczególnych.

Prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo do emerytury wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma zatem rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie dokumentów określających stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności. Ani zeznania świadków, ani nawet zeznania ubezpieczonego nie potwierdziły, że wykonywał on prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Ubezpieczony istotnie wykonywał pewne czynności, które można by zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych np. prace przy spawaniu, jednakże nie wykonywał ich stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Czynności takie jak czyszczenie i konserwacja rur kanalizacyjnych, wodociągowych i całego ruraru ciepłowniczego, między kotłownią a halami produkcyjnymi na terenie całego zakładu, nie sposób zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych. Brak jest podstaw by uznać, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on prace wymienione w pkt 25 działu XIV wykazu A (bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie). Nawet gdyby przyjąć, iż część prac spełniałaby warunki wymienione w tym punkcie, to nie były to prace wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, skoro ubezpieczony obok wskazanych prac, wykonywał również inne czynności. Praca wykonywana w szczególnych warunkach nie może być zlepkiem, kompilacją czynności opisywanych w oddzielnych punktach wykazu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2013 r., I UK 549/12, LEX nr 1383248).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, a Sąd Okręgowy podziela to stanowisko, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w

szczególным charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638; 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00, OSNP 2003/17/419; 04 czerwca 2008 r., II UK 306/07, lex nr 494129). Nadto w wyroku z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00, Sąd Najwyższy podkreślił, że o uprawnieniu do emerytury na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43 ze zm.), decyduje łączne spełnienie przez pracownika wszystkich warunków określonych w tym przepisie, a nie jego przekonanie, że charakter lub warunki pracy wystarczają do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach.

Skarżący podnosił również, iż pracę świadczył w warunkach szkodliwych będąc narażonym na duży hałas na terenie hal produkcyjnych. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż nie świadczył on pracy na terenie hal produkcyjnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy albowiem pracował również w kotłowni, pomieszczeniach sanitarnych oraz wydzielonym warsztacie, gdzie nie panowały warunki szkodliwe dla zdrowia. Niemniej jednak świadczenie pracy w warunkach szkodliwych nie jest tożsame ze świadczeniem pracy w warunkach szczególnych. Nawet otrzymywanie przez pracownika tzw. dodatku szkodliwego nie przesądza o tym, że pracę tę należy uważać za wykonywaną w warunkach szczególnych. Otrzymywanie takiego dodatku może mieć zatem jedynie pomocnicze znaczenie dla ustalenia charakteru pracy świadczonej przez wnioskodawcę, nie rozstrzyga jednak kwestii stałości świadczenia takiej pracy ani kwalifikowania danego stanowiska pracy do wykazu prac w warunkach szczególnych. Przy ustalaniu, że wykonywana praca jest pracą w warunkach szczególnych wymagane jest by świadczona była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, a nadto konieczne jest wykazanie, iż dane stanowisko znajduje się wykazie prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Wnioskodawca takich okoliczności nie wykazał.

Okoliczność, że ubezpieczonemu wystawiono świadectwo pracy w warunkach szczególnych sama przez się nie stanowi, iż rzeczywiście w takich warunkach skarżący pracował. Świadectwo pracy w warunkach szczególnych nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 K.p.c., lecz dokumentem prywatnym, który podlega swobodnej ocenie sądu. Dokumentacją prywatną są również akt osobowe. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 czerwca 2004r. (IV CK 474/2003, LexPolonica nr 372462), zaaprobowanym w niniejszej sprawie, stwierdził, że dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc Sąd ocenia według ogólnych zasad określonych w art. 233 § 1 K.p.c. Zaś świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest dokumentem, który stanowi dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Tym samym treść: świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach podlega weryfikacji zarówno w toku postępowania administracyjnego przed organem rentowym, jak i w toku postępowania sądowego przed sądami ubezpieczeń społecznych (wyrok SA w Gdańsku z dnia 15 marca 2013r., III AUa 1338/12, LEX nr 1298880). Nie jest wystarczające poprzestanie na takim świadectwie w sytuacji gdy z zeznań świadków, a nawet samego ubezpieczonego oraz z dokumentacji osobowej wnioskodawcy wynikają dowody przeciwnie. Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w takim świadectwie. Posiadanie świadectwa pracy w warunkach szczególnych nie wiąże organu rentowego ani Sądu i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy. Skoro z zeznań świadków, ubezpieczonego i dokumentów z akt osobowych wnioskodawcy wynika, że w spornym okresie ubezpieczony nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych, to Sąd nie dał wiary temu dokumentowi albowiem nie znajduje on potwierdzenia w żadnych innych dowodach zgromadzonych w sprawie.

W ocenie Sądu całokształt pracy wykonywanych w spornym okresie zatrudnienia w (...), na które przede wszystkim składały się prace których nie sposób przypisać do czynności wymienionych w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie daje podstaw do zakwalifikowania spornego okresu zatrudnienia w Zakładach (...) do stażu pracy w szczególnych warunkach.

W okresie zatrudnienia w (...) w G. od 8.09.1998 roku do 31.12.1998 roku (3 miesiące i 23 dni) ubezpieczony pracował jako zbrojarz. Nie ma wątpliwości, że prace zbrojarskie są pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych, bowiem wymienione zostały w wykazie A rozporządzenia w dziale V „w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, pod poz. 4. Świadczenie pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonego z tego okresu zatrudnienia istotnie zawiera jedynie wpis o przepisach resortowych – dział XIV poz. nr 25 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Przemysł Chemicznego i Lekkiego Nr 19 z dnia 6.08.1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MPChIL Nr 1 z 1983 r., Nr 7 z 1984 r. i Nr 5 z 1986 r.; zmienione następnie przez zarządzenie Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i lekkiego z dnia 7.07.1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego, Dz.U. MPChIL nr 4 z 1987 r.). Zarządzenia resortowe stanowią jedynie pomocnicze akty prawa niższego rzędu i dokumenty dotyczące jedynie konkretnych zakładów pracy, do których odwoływali się poszczególni pracodawcy, wskazując w dokumentacji pracowniczej na rodzaje wykonywanej przez pracowników pracy. Kluczowym i podstawowym dokumentem w tym zakresie pozostaje cytowane powyżej rozporządzenie. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22.03.2012 roku, I UK 403/11) wskazał, że źródło prawa do ustalenia emerytury w warunkach szczególnych stanowi ustawa z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach. Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa (art. 87 Konstytucji). Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego. Organ rentowy nie kwestionował samego faktu wykonywania przez ubezpieczonego pracy zbrojarza lecz brak pełnej podstawy prawnej w tymże świadectwie (wykaz A rozporządzenia z 1983 roku). Mając na względzie dokumenty zgromadzone w aktach osobowych skarżącego i w aktach rentowych (świadectwo pracy, umowa o pracę), z których jasno wynika, że w okresie od 8.09.1998 roku do 31.12.1998 roku pracował on wyłącznie jako zbrojarz (brak dowodów przeciwnych) Sąd uwzględnił ubezpieczonemu ten okres zatrudnienia (3 miesiące i 23 dni) do stażu pracy w warunkach szczególnych, jako że prace zbrojarskie zgodne są z wykazem A, dział V, poz. 4 rozporządzenia.

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, zeznaniach ubezpieczonego i świadków, którym to Sąd nadał przymiot wiarygodności (w zakresie wyżej wskazanym).

W ocenie Sądu odwołujący nie sprostał obowiązkowi określönemu w art. 6 K.c. oraz art. 232 K.p.c. albowiem podnoszone przez niego argumenty co do wadliwości spornej decyzji ZUS nie znalazły potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Z uwagi na to, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 K.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

Organ rentowy wygrał sprawę, a zatem w myśl art. 98 K.p.c. należy mu się zwrot kosztów procesu, o czym sąd orzekł w punkcie II wyroku. Na koszty te składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360,00 zł, których wysokość ustalono w oparciu § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).

SSO Tomasz Korzeń